

Баляда про короткозоре Ельдорадо

Олекса Влизько

В далекі моря пішли кораблі
з людьми, що набридли своїй землі.
А людям набридла своя земля,
набридла людям ласка короля,
і вони прийшли до портів іздала.

У людей по кишнях вітер гуляв,
і чортик ножа виглядав з халяв.
Був у них хаотично оздоблений ріт —
од легеньких пушків до великих борід,
і кремезні руки, що рвали дріт.

Люди сіли на свій корабель
і поїхали до фантастичних земель.
Люди спали на палубі в спеку й мороз,
у щоку їх бив безпритульний трос,
і вночі наступав на ноги матрос.

Люди снили місцями веселих озер
і спросоння мимрили: "Пробачте, сер!"
А матрос сміявся, й плював за борт,
і мріяв про черговий п'яний порт,
щоб випить з дівчатками, хай їм чорт.

Люди їли щодня свій черствий хліб
і чекали землі, де злізти могли б.
їх привіз корабель до порту Пара,
де в хашах Пріапа красунь-гора
золота, пранців та іншого добра.

Покинули люди свій корабель
і злізли на землю чужих земель.
Останні центи спустили в порту,
останню кишеню визнали за пусту
і стали шукати свою мету.

Спритний гідальго до них прийшов

і роботу їм випадково знайшов.
Він сказав, що в нього великий такт,
знайде він для людей Ельдорадо, факт,
але ось дрібничка — підпишіть контракт.
Люди рота роззявили, й кавалер
їх повів до підніжжя Кордільєр.
На плантацію вивів, сказав: — Стоп!
Ельдорадо тут! Кожний з вас — хлоп!
А хто тікатиме — куля в лоб! —
І подумали люди: "Це тут? Ба ні —
ми несли Ельдорадо на своїй спині".
Але пізно. В джунглях нема воріт.
Не вернутись додому, де виріс рід,
із руками, що рвали б не тільки дріт.